

Kwisatz haderach, ten, kdo může být „na mnoha místech zároveň“, tento prorok, muž, jehož prostřednictvím doufalo Sesterstvo ovládnout osudy lidstva – tento muž se stal imperátorem Muad'dibem a uzavřel manželství z rozumu s dcerou padišáha imperátora, kterého porazil.

Uvědomte si, jaký to byl paradox, jaký neúspěch byl obsažen už v samotném tomto faktu. Jistě jste četli jiné historické knihy a znáte vnějšková fakta. Muad'dibovi divocí fremeni skutečně přemohli padišáha Shaddama IV. Porazili sardaukarské legie, spojené síly velkorodů, harkonnenské armády i žoldnéřské vojsko zaplacené z peněz landsraadu. Muad'dib srazil na kolena Kosmickou gildu a vlastní sestru Alii posadil na náboženský trůn, který Bene Gesserit považoval za svůj.

To všechno skutečně udělal. A udělal ještě víc.

Muad'dibovi misionáři kvizarátu nesli svou náboženskou válku vesmírem v džihádu, jehož hlavní nápor trval jen dvanáct standardních let, ale během té doby náboženský kolonialismus přivedl celé lidstvo až na malý zlomek pod jedinou vládu.

Dokázal to proto, že se zmocnil Arrakis, planety známější jako Duna, a tím získal monopol na nejcennější hodnotu v říši – geriatrické koření, melanž, životodárný jed.

To je další složka ideální historie: látka, jejíž psychická chemie odhalovala tajemství času. Bez melanže by benegesseritské Ctihodné matky nemohly svým obdivuhodným způsobem pozorovat a ovládat lidi, navigátoři Gildy by nedokázali vidět bezpečné cesty vesmírem a miliardy poddaných Impéria by zemřely na abstinenci syndrom po odepření drogy.

Bez melanže by Paul Muad'dib nemohl prorokovat.

Víme, že právě tento okamžik nejvyšší moci v sobě obsahoval i neúspěch. Mohla existovat jen jediná odpověď – že zcela přesně a úplně předzvěstné schopnosti jsou smrtící.

Jiní historikové tvrdí, že Paula-Muad'diba porazili viditelní spiklenci – Gilda, Sesterstvo a amorální vědci z Bene Tleilaxu se svými tvarovými tanečníky. Jiní historikové poukazují na špehy ve vlastní Muad'dibově

domácnosti. Velkou důležitost připisují Duskému tarotu, který zastřel Muad'dibovu věšteckou schopnost. Někteří poukazují na to, že Muad'dibovi byly vnuceny služby *gholy*, těla vzkříšeného z mrtvých a vycvičeného tak, aby Muad'diba zlikvidovalo. Musejí ale přece vědět, že tím gholou byl Duncan Idaho, atreidský velitel, který položil život pro záchranu života chlapce Paula.

Důkladně také popisují kabalou kvizarátu, vytvořenou Korbou Chvalořečníkem. Krok za krokem nám vysvětlují Korbův plán udělat z Muad'diba mučedníka a svalit vinu na Chani, jeho fremenskou konkubínu.

Jak může cokoli z toho vysvětlit fakta, která nám odhalila historie? Nemůže. Neúspěch takové obrovské, daleko vidící moci můžeme pochopit jen jako důsledek smrtící síly věštecké schopnosti.

Doufejme, že se ostatní historikové z tohoto odhalení poučí.

BRONSO Z IKSU: HISTORICKÁ ANALÝZA – MUAD'DIB.
DRUHÉ, DOPLNĚNÉ VYDÁNÍ

Neexistuje předěl mezi bohy a lidmi; jedno pomalu a nenápadně přechází do druhého.

MUAD'DIBOVA PŘÍSLOVÍ

I přes smrtící podstatu spiknutí, které doufal uvést v život, se myšlenky Scytala, tleilaxanského tvarového tanečníka, stále znova vracely k pocitům soucitu a lítosti.

Bude mě mrzet, jestli Muad'dibovi přivedím smrt a trápení, uvědomil si.

Tyto myšlenky pečlivě skrýval před svými spoluspiklenci. Jemu samému ovšem řekly, že se snáz identifikuje s obětí než s útočníky – což byla věc pro Tleilaxany charakteristická.

Scytale stál trochu stranou od ostatních a užasle mlčel. Hádko o psychický jed už se chvíli táhla. Byla

prudká a vášnivá, ale zdvořilá tím slepě nutkavým způsobem, do jakého všichni členové starých Velkých škol upadali pokaždé, když se jednalo o věc blízkou jejich dogmatu.

„Když si už myslíte, že jste ho dostali, tak zjistíte, že se mu nestalo vůbec nic!“

To byla ta stará Ctihodná matka z Bene Gesseritu Gaius Helena Mohiamová, která byla tady na Wallachu IX. jejich hostitelkou. Ta stará čarodějnice v černém rouchu, vyschlá a hubená jako tyčka, seděla ve vznášejícím se křesle po Scytalově levici. Kápi své *aby* měla shozenou na zádech, takže bylo dobře vidět její vrásčitou tvář i stříbrné vlasy. Hluboko zapadlé oči se dívaly z tváře připomínající lebku.

Mluvili jazykem *mirabhása*, plným nahlučených souhlásek a spojených samohlásek. Byl to vhodný nástroj pro vyjádření citových nuancí. Edric, kormidelník Gildy, teď odpověděl Ctihodné matce vokálním pukřlem spojeným s pohrdavým uchechtnutím – byla to dokonalá ukázka povýšené zdvořilosti.

Scytale pohlédl na vyslance Gildy. Edric plaval v nádrži oranžového plynu jen několik kroků od něj. Jeho nádrž stála uprostřed průhledné kupole, kterou Sesterstvo pro tuto schůzku vybudovalo. Navigátor byl tvor podlouhlého, nejasně lidského těla, na nohou a rukou mu rostly plovací blány – vypadal jako ryba v podivném moři. Z ventilů jeho nádrže vycházely světle oranžové obláčky, výrazně vonící geriatrickým kořením, melanží.

„Jestli budeme pokračovat tímhle způsobem, tak umřeme na vlastní hloupost!“

To řekla čtvrtá přítomná osoba – *potenciální* členka spiknutí – princezna Irulán, manželka (ale *ne žena*, připomněl si Scytale) jejich společného nepřitele. Stála u jednoho z rohů Edrikovy nádrže; vysoká plavovlasá kráska v nádherné róbě a klobouku z modré velrybí kůže. V uších se jí třpytily zlaté náušnice. Chovala se s aristokratickou povýšeností, ale něco v té podivné hladkosti jejích rysů prozrazovalo, že za jejím ovládnutím stojí i benegesseritský výcvik.

Scytalova mysl se od nuancí jazyka a tváří zatoulala k nuancím místa. Všude kolem kupole se táhly kopce pokryté tajícím sněhem, na němž se tu a tam vlhce a modře odrážely paprsky malého modrobílého slunce.

Proč zrovna tohle místo? uvažoval Scytale. Bene Gesserit málokdy dělá něco náhodně. Třeba otevřený charakter kupole: konvenčnější a uzavřenější prostor by mohl v navigátorovi Gildy vyvolávat klaustrofobii a nervozitu. Byl zvyklý žít mimo planetu, ve volném kosmu, a to samozřejmě ovlivňovalo jeho psychiku.

Ovšem postavit tohle místo speciálně pro Edrika – jak nápadněji by se dalo poukázat na jeho slabost!

Co je tu asi namířeno proti mně, uvažoval Scytale.

„Vy nám nemáte co říct, Scytale?“ obrátila se na něj Ctihodná matka.

„To mě chcete zatáhnout do tohoto nesmyslného sporu?“ zeptal se Scytale. „No dobře. Máme co do činění s potenciálním mesiášem. Na někoho takového se nedá zaútočit přímo. Jeho mučednictví by znamenalo naši porážku.“

Všichni na něj zůstali zírat.

„Myslíte, že je to jediné nebezpečí?“ ptala se sípavě Ctihodná matka.

Scytale pokrčil rameny. Pro tuto schůzku si zvolil mírný kulatý obličej, veselé rysy a ochablé plné rty, tělo podobné knedlíku. Když si teď prohlížel své spoluspiklence, uvědomil si, že svůj vzhled vybral úplně ideálně – nejspíš instinktivně. V této skupině on jediný dokázal manipulovat se vzhledem svého těla a dodat mu širokou škálu tvarů a rysů. Byl přece lidský chameleon, tvarový tanečník, a jeho nynější vzezření svádělo ostatní k tomu, aby ho podceňovali.

„No?“ naléhala Ctihodná matka.

„Užíval jsem si mlčení,“ odpověděl Scytale. „O našich nepřátelských vztazích je lépe nemluvit.“

Ctihodná matka se narovnala a Scytale si uvědomil, že ho přehodnocuje. Všechny benegesseritanky měly za sebou důkladný pranabindúový výcvik a ovládaly své svaly a nervy jako málokterý člověk. Ale Scytale,